

Иваница ги наричаше „мученици“. Кой е пипалъ пакъ мученицитѣ? обръщаше се сърдито къмъ дѣцата. Надъ мученишката картина стояше голѣмъ стѣненъ часовникъ съ махало, чиито синджири и топузи падахъ до самитѣ възглавници на миндера. Тоя многогодишенъ часовникъ отдавна бѣше изслужилъ службата си : машинитѣ се бѣхъ истъркали, пружинитѣ разслабили, бѣлий глечъ на часопоказателя испопуканъ, както и стрѣлитѣ — искривени и халтави. Той приличаше на жива развалина. Но Марко му продължаваше живота съ голѣми старания и искусство. Той самъ го поправяше, разглобяваше, навиваше, чистеше съ перце натопено въ дървено масло, запазваше осѣта на колелцата съ книжки, и така му вдъхваше душа за нѣколко време, додѣто пакъ запре. Марко на смѣхъ го наричаше „мойтъ охтикалия“, но той и домашнитѣ му тѣй се бѣхъ свикнѣли съ тоя боленъ, щото, когато пулсътъ му, сирѣчь, махалото спираше, кжщата ставаше шута и глуха. Когато Марко хващаше синджиритѣ да го навива, то моя мжченикъ издаваше изъ гърдитѣ си грѣмливи и сърдити хъркания, щото котката бѣгаше.

Двѣ семейни фотографии на сжщата стѣна довършахъ съкровищата на тая картинна галерия, която антиката часовникъ правеше и музей.

Докторъ Соколовъ бѣше младъ човѣкъ на двацетъ и осемъ години, левентъ, съ лъскава руса коса, синеокъ, съ открито простодушно лице; съ нравъ буенъ, чудакъ и легкомисленъ. Той бѣше служилъ, като фелдшеръ въ единъ турски таборъ на черногорската граница, бѣше усвоилъ добръ язикътъ и привичкитѣ на турцитѣ, пиеше ракия и братуваше съ онбашиятъ вечеръ, а ноцѣ пушкеше изъ куминя, за да го тревожи, и въспита-